

CINAGE

No acab de creure les confessions del músic del moment. No me quadren aquestes afirmacions dins la seva estètica musical, què voleu que us digui? Pens que hi ha un punt boutade, de fantasmada, per entendre'ns.

Parl de les declaracions de Michael Nyman, segons les quals ell ha après molt de John Cage.

— De John Cage? Però de quin John Cage parlam?

— Fotre, de l'únic John Cage!

Ara sí que no entenc res de res. Com pot dir que Cage ha estat el seu model? Però si van per camins ben diferents. Mai no poden trobar-se. Les estètiques, vull dir, ja que físicament avui per avui ho tenen difícil, Cage fa més d'un any que és mort!

Realment pens que el model de Nyman s'ha de cercar en l'impressionisme, Satie, sobretot.

Erik Satie, fa cosa de cent anys, i per tal d'actualitzar els temes mitològics a través de la Música, composà una de les obres més interessants i a la vegada més enigmàtiques de l'Impressionisme francès. Em referesc al conjunt de les *Gymnopèdies*, tres petites (per breus) obres per a piano, paradigma de la Música intimista, en contraposició al wagnerianisme impetuós i de moda a l'Europa de finals del segle XIX. Amb aquestes tres composicions, Satie experimenta noves harmonies i ritmes que converteixen les *Gymnopèdies* en un pou de Música.

Doncs, mira per on, la Música d'aquest nou mite dels noranta, autor de partitures per a cinema realment magnífiques...

— Així que no combregues amb Alfred Brendel, el qual afirma que la Música de Nyman no és Música ni és res?

— No, de cap manera. Nyman m'interessa molt. Pens que és un compositor notable i que entra bé. Tal vegada no és intel·lectual, però no es pot tenir tot. Fa Música... com te diria?

— Guapa?

— En efecte, Música guapa!. Però deixem que acabi: com te deia, pens que les arrels de Nyman, com també les d'alguns altres músics que hom inclou dins aquest univers anomenat *Música new age* (pens amb Wim Mertens per exemple) no estan dins la Música experimental sinó dins l'Impressionisme.

— I és que en el fons els cicles es repeteixen: cent anys després la moda francesa torna. Tal volta una mica més elaborada i passada pels sintetitzadors i pels pianos trucats, però és la mateixa Música de finals del XIX.

PERE ESTELRICH I MASSUTÍ

PARLANT DE CINEMA AMB...

ANTONI SERRA

Professió: escriptor

1. LA PEL·LÍCULA DE LA SEVA VIDA.

Uf, moltes... però, tal vegada, *La finestra indiscreta*.

2. LA DARRERA PEL·LÍCULA QUE LI HA AGRADAT.

En el nom del pare.

3. QUÈ DESTACARIA D'AQUESTA PEL·LÍCULA?

Allò que he sabut de sempre: la veritat entesa com a impotència social.

4. DIGUI EL NÓM D'UN DIRECTOR.

John Huston.

5. DIGUI EL NÓM D'UNA ACTRIU.

Jean Seberg.

6. DIGUI EL NOM D'UN ACTOR.

Charles Laughton.

7. QUINA SEQÜÈNCIA LI HAURIA AGRADAT HAVER FILMAT?

La de Bogart i Bergman junts devora el piano a *Casablanca*.

8. DESTAQUI UNA BANDA SONORA.

La de la pel·lícula *Blau*.

9. DESTAQUI LA FRASE D'UN DIÀLEG.

La de Bogart a l'inspector al final de *Casablanca*.

10. QUÈ N'OPINA DELS ÒSCARS?

Merda. No m'interessien.

11. QUANTES VEGADES VA AL CINEMA DURANT L'ANY?

Una vegada a la setmana.

12. LI AGRADA VEURE LES PEL·LÍCULES PER TELEVISIÓ?

No m'adorm.